

- 1) przydzielanie władzom, urządcom i instytucjom wymienionym w art. 27 ust. 1 pkt 1) budynków i lokali na potrzeby własne oraz budynków na mieszkania dla ich pracowników,
 - 2) przydzielanie lokali mieszkalnych w całości lub w części osobom wymienionym w art. 6,
 - 3) przydzielanie lokali użytkowych,
 - 4) potwierdzenie umów najmu lokali użytkowych,
 - 5) nakazanie usunięcia z lokalu osób lub instytucji, zajmujących lokal bez tytułu prawnego,
 - 6) nakazanie usunięcia osób lub instytucji na podstawie art. 16,
 - 7) udzielanie zezwoleń na zamianę lokali, o ile zamiana ta nie narusza praw innych osób,
 - 8) dokonywanie z urzędu lub na wniosek zainteresowanych stron albo ich organów nadrzędnych zmian w istniejącym stanie posiadania lokali i budynków, zajmowanych przez jednostki organizacyjne, wymienione w art. 27 ust. 1 pkt 1) za każdorazowym zezwoleniem wojewódzkiej komisji lokalowej.
2. Sprawy, wymienione w ust. 1 pkt 8), należą do wyłącznej właściwości władzy kwaterunkowej i nie mogą być rozstrzygane przez inne władze i organy (sądy, komisje arbitrażowe).
3. Uprawnienia, wymienione w ust. 1 pkt 8), przysługują władzy kwaterunkowej również w stosunku do lokali i budynków w miejscowościach nie objętych publiczną gospodarką lokalami.
- Art. 23. 1. Odwołania od decyzji władzy kwaterunkowej, w sprawach, nie należących do zakresu działania wojewódzkich komisji lokalowych, rozstrzygają odwoławcze komisje lokalowe czynne przy:
- 1) prezydiach powiatowych rad narodowych — dla miast niewydziałonych z powiatu oraz gmin,
 - 2) prezydiach wojewódzkich rad narodowych — dla miast stanowiących powiaty miejskie,
 - 3) prezydiach miejskich rad narodowych — dla m. t. Warszawy i m. Łodzi.
2. Prezydya właściwych rad narodowych powołują komisje, określone w ust. 1.
3. Minister Gospodarki Komunalnej ustali wewnętrzną organizację i tryb postępowania odwoławczych komisji lokalowych.
- Art. 24. Ogólny nadzór nad działalnością odwoławczych komisji lokalowych i władz kwaterunkowych sprawuje Minister Gospodarki Komunalnej.
- Art. 25. 1. Miejska (gminna) rada narodowa może powołać do życia domowe (kolonijne) organa, których celem będzie dopilnowanie, ażeby przepisy, dotyczące publicznej gospodarki lokalami, były należycie wykonywane przez mieszkańców poszczególnych nieruchomości, jak również przez zarządców domów i osoby prowadzące meldunki. Sposób powołania i zakres kompetencji tych organów określa przepisy, wydane przez właściwe rady narodowe.
2. Dla celów wymienionych w ustępie poprzedzającym można się również oprzeć na organach spółdzielni mieszkaniowych.
- Art. 26. 1. Dla wszystkich województw oraz dla m. st. Warszawy i m. Łodzi powołuje się wojewódzkie komisje lokalowe.
2. Wojewódzka komisja lokalowa obejmuje okręg województwa.
3. Skład, sposób powoływania, wewnętrzną organizację oraz tryb postępowania wojewódzkich komisji lokalowych ustali Prezes Rady Ministrów.

(Dokończenie nastąpi)

Czy okres okupacji wliczony będzie do wymiaru emerytury?

Na licznych zebraniach i zjazdach emerytów poruszana bywa nieustannie kwestia wypłaty emerytur za czas okupacji, podczas której wypłata emerytur na ziemiach zachodnich była w zupełności zawieszona, zaś w G. G. wypłacana zaledwie w połowie uposażeń ustawowo przysługujących.

Na wnoszone w tej sprawie memoriały Władze Naczelne odpowiadały, że kwestia ta będzie mogła być brana pod uwagę, kiedy zapadnie postanowienie o zaliczeniu do wymiaru emerytury okresu przymusowej bezczynności pracowników czynnych. — Wiadomym jest powszechnie, że z chwilą wkroczenia wojsk niemieckich w r. 1939 w granice państwa polskiego, część funkcjonariuszów państwowych pozostała na swych stanowiskach, część musiała szukać pracy w przemyśle, handlu, spółdzielczości i t. p. Rozporządzeniem z dnia 6 grudnia 1939 zarządziły władze okupacyjne potrącenia z uposażeń wszystkich byłych pracowników państwowych i samorządowych zatrudnionych w służbie publicznej w gener. gubernii składek za ubezpieczenia chorobowe i na wypadek braku pracy, jednak nie na wypadek starości wzgl. niezdolności do pracy.

Dekret z dnia 14 maja 1946 (Dz. U. R. P. Nr 22/46, poz. 139) o tymczasowym unormowaniu stosunku służbowego funkcjonariuszów państwowych w art. 3 pkt 1 postanawia, że funkcjonariuszowi państwowemu zalicza się czas jego służby do dnia 1 września 1939 r. zaś w pkt. 3, że warunki i tryb zaliczenia do czasu służby okresu od dnia 1 września 1939 r. ustali rozporządzenie Rady Ministrów (które dotychczas się nie ukazało, — jest ono jak

nas informowano w opracowaniu Komisji dla Świadczeń Emerytalnych).

Funkcjonariusze państwowi zatrudnieni w czasie okupacji w przedsiębiorstwach prywatnych, ubezpieczeni byli w pełnym zakresie i nabyli prawa do świadczeń emerytalnych zgodnie z ustawodawstwem o ubezpieczeniu społecznym i z rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej o ubezpieczeniu pracowników umysłowych przy zaliczeniu okresu służby pełnionej przed wybuchem wojny.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej o ubezpieczeniu pracowników umysłowych w art. 5 ust. 1 pkt 3 i 3 a) postanawia, że obowiązki ubezpieczenia emerytalnego nie podlegają funkcjonariusze państwowi, zawodowi wojskowi, nauczyciele nawet prowizoryczni, gdyż prowadziłyby to do nabycia prawa emerytalnego z dwóch źródeł równocześnie, wobec czego Zakład Ubezpieczeń Społecznych unieważnił ubezpieczenia emerytalne funkcjonariuszów państwowych nabyte w czasie okupacji, tak, że funkcjonariusze państwowi, którzy w czasie okupacji pracowali w sektorze prywatnym i płacili składki do Ubezpieczalni nie mają zaliczonego okresu okupacji do emerytury.

Ogólne zgromadzenie Trybunału Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie powzięło w dniu 17 czerwca br. uchwałę (Nr Pr. 34/50) ustalającą następującą zasadę prawną:

„Przepis pkt. 3 ust. 1 w art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej o ubezpieczeniu pracowników umysłowych nie może być obecnie uznany za wystarczającą podstawę prawną do unieważnienia wstecz ubezpieczenia emery-